



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 584/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Geis SK s. r. o., Trňanská 6, Zvolen, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária GABE – BB, s. r. o., Profesora Sáru 3873/44, Banská Bystrica, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Gabriela Muránska Matušková, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob/57/2013 z 18. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Geis SK s. r. o. **o d m i e t a** pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. septembra 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Geis SK s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob/57/2013 z 18. júna 2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažovateľkou podanej sťažnosti vyplýva, že krajský súd svojím napadnutým rozhodnutím potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 24 Cb/171/2008 z 20. novembra 2012, ktorým bol žalobný návrh sťažovateľky na zaplatenie istiny 39 741,75 € spolu s príslušenstvom zamietnutý a ktorým bolo vyhovené vzájomnému návrhu obchodnej spoločnosti Edenred Slovakia, s. r. o. (ďalej len „odporca“) na zaplatenie sumy 7 532,43 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 14,25 % ročne zo sumy 7 532,43 € od 10. mája 2008 do zaplatenia, a ktorým zároveň zaviazal sťažovateľku na náhradu trov konania. Podľa názoru sťažovateľky „... rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave je arbitrárne, nepreskúmateľné a súčasne sa pri aplikácii a výklade zákonného predpisu konajúci súd natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že zásadne poprel ich účel a význam“. Zároveň sťažovateľka predostrela ústavnému súdu celkovo 7 dôvodov, ktorými zdôvodnila svoj právny názor na jej právnu vec, ktorý je v opozícii s právnym názorom vysloveným krajským súdom, a zároveň zdôvodnila svoje presvedčenie, že „... rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18.06.2014, sp. zn. 3Cob/57/2013, bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“.

3. V petite podanej sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd „... vydal takýto nález:

I. Ústavný súd... vyslovuje, že základné právo spoločnosti Geis SK s. r. o., ... na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18.06.2014, sp. zn. 3Cob/57/2013, porušené bolo.

II. Ústavný súd... rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18.06.2014, sp. zn. 3Cob/57/2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

III. Ústavný súd... ukladá Krajskému súdu v Bratislave povinnosť uhradiť spoločnosti Geis SK s. r. o... trovy právneho zastúpenia...“.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje.

6. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

7. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskoprávnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov

verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

8. Sťažovateľka namietala porušenie označených práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu, pričom tak z obsahu podanej sťažnosti, ako aj zo zistení ústavného súdu vyplýva, že podala proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 Cob/57/2013 z 18. júna 2014 dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, o ktorom je vecne príslušný rozhodnúť Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a o ktorom v súčasnom období prebieha konanie.

9. Ak sa za tejto situácie sťažovateľka domáha ochrany uvedených práv jednak na najvyššom súde a zároveň aj na ústavnom súde, musela byť jej sťažnosť odmietnutá pre predčasnosť, pretože o ochrane ňou označených práv, ktorých vyslovenia porušenia sa v konaní pred ústavným súdom domáha, bude najprv rozhodovať najvyšší súd.

10. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne I. ÚS 169/09), že v prípade podania opravného prostriedku (odvolanie či dovolanie) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku (v danom prípade o dovolaní). Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 53, 54 alebo vo veci Soffer proti Česká republika, sťažnosť č. 31419/04 a jeho body 47 a 48) napadnutému opravným prostriedkom (riadnym alebo mimoriadnym).

11. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2014